

er Tale om, kommer til at virke paa samme Maaade, er det i hvert Fald ikke de organiserede Arbejdere, der kan føle sig brøstholdne, men de andre. Saa siger man, at saa kan de, som ikke er Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, ikke blive ordentligt kontrolleret; de har i Forvejen den Fordel, at Kontrollen overfor dem ikke er saa indgaaende som overfor Medlemmer af Arbejdsløsheds-kassen, idet er muligt, at dette er rigtigt. Men derfor er det i Lovforslagets § 31, 5te Stykke, foreslaaet, at Indenrigsministeren efter Indstilling fra Arbejdsnævnet fastsætter de nærmere Regler for Kontrol, Samarbejde med Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsanvisningskontorerne. Jeg vil haabe, at de Regler, der fastsættes, bliver saaledes, at man kan komme til en fuldt ud virksom Kontrol. Jeg har ikke noget som helst imod, at det bliver Arbejdsløsheds-kasserne, som kommer til at kontrollere de arbejdsløse, idet jeg er klar over, at der er ret store Brøst ved den Kontrol, der udøves af Hjælpekassen, i alt Fald i København, og at det i en Storby gaar bedre gennem Arbejdsløsheds-kassen. Men jeg haaber som sagt, at Ministeren vil finde de rette Regler, og skulde Kontrollkortene blive indført, og man ønsker at alle skal have dem, indser jeg ikke, at det vil være umuligt. Hvis nemlig en Mand, som ikke er Medlem af en Arbejdsløsheds-kasse, kommer i Arbejde, har han enten faaet Arbejdet anvist gennem Arbejdsanvisningskontoret, og saa kan han faa Legitimationskortet udleveret der, eller ogsaa har han selv skaffet sig Arbejde, og saa kan vedkommende Arbejdsgiver give ham det. Det er noget, der kan forhandles om. Men finder man et Hul her, maa det fyldes, for at man derigennem kan faa en bedre Kontrol og ikke saa ganske lidt mindre Arbejde dermed. Alle maa være interesserede i, at man ikke ved Lovgivningen paalægger Borgerne større Ulejlighed end nødvendigt, og derfor være villige til at medvirke til en Lovgivning, som fordrer mindst muligt af Papir og Indberetninger.

Ændringsforslag Nr. 44 til § 23 gaar ud paa en Skærpelse af Kontrollen paa Landet. Det er nemlig en Kendsgerning, at der mange Steder ude paa Landet føres en ret daarlig Kontrol, idet Kontrolmaaden ikke altid er saa god, som den burde være, og Kontrollen ikke saa skarp, som den burde være. Det foreslaas, at der skal være anerkendte Kontrolsteder, og hvis der ikke er det, skal det, som der staar i Lovforslaget, være en stedlig Autoritet eller et af Sogneraadet valgt Medlem, der skal

føre Kontrollen. Jeg tror, at denne Skærpelse er nødvendig. De andre Partier har haft Blikket aabent derfor og har stillet andre Ændringsforslag, som maaske ogsaa kan bruges. Naar vi lovgiver om et saa vanskeligt Spørgsmaal som Arbejdsløsheds-understøttelsen, maa vi have den bedst mulige Kontrol.

Ændringsforslaget Nr. 34 til § 18 til-sigter at rette paa en uheldig Bestemmelse i den nugældende Arbejdsløshedslov, som gaar ud paa, at hvis en Arbejder ikke i 10 Maaneder i Løbet af de to forud for Arbejdsløshedens Indtræden gaaende Aar har haft Arbejde, kan han ikke faa Understøttelse. Denne Bestemmelse har bevirket, at den vedkommende Arbejder, naar der indtræder en lang Arbejdsløshedsperiode, er interesseret i at lade være med at tage Arbejde for en kortere Tid, idet han, hvis han f. Eks. har haft Arbejde i 11 à 12 Maaneder og staar overfor en længere Arbejdsløshedsperiode, som maaske varer 4 Maaneder, og har kun haft Arbejde en Maaned, faar disse 3—4 Maaneder lagt til, saaledes at han ikke faar Understøttelse. Dette uheldige Forhold raades der Bod paa, idet det foreslaas, at Bestemmelsen skal lyde saaledes, at Retten til at erholde Understøttelse bortfalder, saafremt det paagældende Medlem ikke i de forud for Understøttelsens Udbetaling gaaende to Aar har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder, saaledes at den lange Arbejdsløshedsperiode regnes med; naar man er naaet saa langt hen, at der ikke er 10 Maaneder tilbage, mister man Retten til Understøttelse. Mindretallet har et Ændringsforslag om ganske det samme Spørgsmaal i samme Retning, men foreslaar „10 Maaneder“ ændret til: „8 Maaneder“. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa.

Ændringsforslag Nr. 51 til § 29 indeholder forskellige Fritagelsesregler, hvoraf en enkelt fandtes i en noget anden Form i Lovforslaget ved dets Fremsættelse. Det omhandler Personer, som udelukkende eller ganske overvejende beskæftiges i Arbejdsgiverens Husholdning eller ved personlig Tjenestegerning, endvidere Arbejdsgiverens hjemmeværende Børn under 18 Aar, endvidere Tjenestemænd, f. Eks. ved Privatbanerne, der er pensionsberettigede, og endvidere Tjenestefolk, der er fæstet paa mindst eet Aar. Man vil se, at i alt Fald for de tre Punktets Vedkommende er der Tale om Folk, som i Forvejen enten paa den ene eller den anden Maaade i høj Grad er sikret mod Arbejdsløshed, og derfor